

РЕШЕНИЕ

№ 527

гр. София, 31.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 23.01.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **8914** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на М. В.-Г., ЕГН [ЕГН], чрез адв. Д.-САК, съдебен адрес: [населено място],1612, [улица], ет.3, офис 2, срещу Решение № 1040-21-668/31.08.2022г. на директора на ТП на НОИ – С. – град, с което е отхвърлена жалбата и срещу Разпореждане № 214-00-8644-1 от 06.07.2022г. на ръководителя на осигуряването за безработица при ТП на НОИ С. – град, обжалвано относно определеният размер на обезщетение за безработица за периода 22.06.2022г. до 21.10.2022г.

Твърди се неправилност и незаконосъобразност на оспорваният акт, като конкретно се посочва единствено неговата немотивираност. Иска се отмяната му.

Ответната страна – Директора на ТП на НОИ С.-град, чрез юрк.М. изразява становище за неоснователност на жалбата, алтернативно твърди, че дори да се стигне до промяна в правното основание на което е прекратено трудовото правоотношение на жалбоподателката, това обстоятелство може да бъде отразено и коригирано в съответствие с правомощието на съответното длъжностно лице по чл.54ж ал.2 т.1 КСО.

С оглед проверката по чл. 158 от АПК, съдът счита, че процесната жалба е редовна,

като подадена в съответствие с изискванията за форма съдържание и приложения. В съответствие с изискването на чл.159 от АПК, съдът намира същата за допустима, като подадена от активно легитимирано лице, в срока и срещу подлежащ на обжалване акт по чл.118 ал.1 от КСО и при липса на отрицателни процесуални и като такава подлежи на разглеждане по същество.

С оглед данните по делото, твърденията на страните и приложимата правна рамка, съдът установява от фактическа и приема от правна страна следното:

С уведомление, отправено на 15.06.2022г. до работодателя си „Соф Кънект“ АД, М. В. – Г., на основание чл. 327 ал.1 т.3 от КТ заявява едностранно прекратяване на трудовият и договор поради промяна характера на работата и, респ. вменяване и на нови трудови задължения, произтичащо от връчена и на същият ден, нова длъжностна характеристика.

Със Заповед № ЧР-39 от същият ден – 15.06.2022г. на главния директор на „Соф Кънект“ АД и по повод отправеното от нея заявление, същата е информирана, че ако същият ден – 15.06.2022г. и следващите два дни тя не се яви на работа за да изпълнява трудовете си задължения, спрямо нея ще бъдат предприети мерки с трудово-дисциплинарен и/или имуществен характер.

Същата заповед е връчена при отказ, оформена с подписи на двама свидетели, като отново с молба от същият ден М. В. – Г., потвърждава заявеният по-рано отказ да получи заповедта и моли да получи копие от същата.

На 21.06.2022г. е постановена Заповед № 200 на главния директор на „Соф Кънект“ АД по силата на която на основание чл.190 ал.1 т.2 от КТ на жалбоподателката е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“, поради неявяване, съзнателно, в продължение на два последователни дни – 16 и 17.06.2022г. на работа. Трудовото правоотношение е прекратено без предизвестие от работодателя.

Със заявление от 22.06.2022г., жалбоподателката е сезирала административния орган с молба за отпускате на парично обезщетение за безработица по чл.54а от КСО,като е приложила Заповед № 200/21.06.2022г. за прекратяване на трудовото правоотношение.

По повод подаденото заявление и с Разпореждане № 214-00-8644-1 от 06.07.2022г.на ръководителя на осигуряването за безработица при ТП на НОИ С. – град, на основание чл.54ж вр. чл.54а и чл.54б ал.3 КСО на лицето е отпуснато обезщетение в размер на 18лева дневно. Разпореждането е обжалвано своевременно пред Ръководителя на ТП на НОИ С.-град в частта относно определеният размер на обезщетението с твърдения, че е налице прекратяване на трудовото правоотношение с работодателя на основание чл.327 ал.1 т.3 от КТ, респ. не е налице основание за приложението на чл. 54б ал.3 от КСО, както и, че относно основанието за прекратяване на договора,вписано в трудовата и книжка е оспорено с надлежно образувано дело пред СГС.

За да отхвърли депозираната жалба и с процесно оспорваният акт, Ръководителя на ТП на НОИ С.-град е приел, че в настоящият случай е налице прекратяване на трудовото правоотношение при дисциплинарно уволнение на основание чл. 330 ал.2 т.6 от КТ, което съобразно нормата на чл.54б ал.3 от КСО определя и минимално дължим размер на обезщетение за срок от 4месеца. Този размер, съобразно чл.11 ал.1 от Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване за 2022г. се равнява на 18лв. Допълнително акта е обоснован с извършена справка в регистъра на трудовите договори от който се констатира, че осигурителят „С. Кънект“ АУ е подал уведомление за прекратяване на трудовият договор на жалбоподателката, считано от 22.06.2022г., като посоченото основание „48“ съгласно Наредба №5 от 2022г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомлението по чл.62 ал.5 от КТ, отговаря на нормата на чл. 330 ал.2 т.6 от КТ.

Така постановеното решение е неправилно, като постановено при допуснато нарушение на административно-производствените правила/чл.117 ал.3 КСО вр. чл.35 АПК/.

Видно от данните по делото и тяхната чисто хронологична подредба, още на 15.06.2022г. жалбоподателката е подала едностранно изявление за прекратяване на трудовото си правоотношение, на основание чл. 327 ал.1 т.3 от КТ. В тази специфична законова хипотеза, трудовият договор се прекратява от момента на получаване на писменото изявление за прекратяване на договора от страна на работника или служителя. След подаване на уведомлението закона не изисква срок до изтичането на който работникът или служителят да продължава да изпълнява трудовите си задължения при съответния работодател.

В своята трайна и непротиворечива практика, в т.ч. и тази по реда на отмененият чл.290 от ГПК, Върховния касационен съд е имал възможност да постанови, че „След като трудовото правоотношение е прекратено едностранно от работника или служителя, той не е длъжен да се явява на работа и поради това не е налице дисциплинарно нарушение по чл. 187, ал. 1, т. 1 КТ, обуславящо уволнение по чл. 190, ал. 1, т. 2 КТ“ /виж Решение № 954 от 9.12.2009 г. на ВКС по гр. д. № 5375/2008 г./.

В настоящият казус, уведомлението за едностранно прекратяване на трудовото правоотношение от служителя без предизвестие е факт, а дали служителят законосъобразно го е отправил, респ. дали действително може да предизвика правните последици на нормата на чл.327 ал.1 т.3 КТ е спорно, неразрешено по делото обстоятелство.

С подаване на заявлението си за отпускане на обезщетение за безработица, жалбоподателката е приложила единствено Заповедта за дисциплинарното си уволнение, респ. постановеното като следствие разпореждане е било правилно и законосъобразно, но в производството пред Ръководителя на ТП на НОИ С.-град, същата излага ясно твърдения за наличие на друго основание на което трудовият

договор следва да се счита прекратен, уведомява го за наличие на факти от хипотезата на чл. 327 ал.1 т.3 от КТ и го известява, че по повод вписаното в трудовата и книжка основание е образувано дело пред СГС.

В този смисъл ако към момента на подаване на заявлението обстоятелствата изглеждат безспорни, то при оспорването по административен ред вече са налице редица спорни обстоятелства, които органа следва да анализира и съобрази. КСО не предвижда преклузия на твърденията и доказателствата във връзка с постановяване на първоначалното разпореждане, съответно при оспорването му административен ред. Именно в този смисъл, закона дефинира горестоящият административен орган като инстанция по същество.

Съгласно нормата на чл.117 ал.3 от КСО, ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. С решението ръководителят на териториалното поделение на Националния осигурителен институт решава въпроса по същество или отменя разпореждането и връща преписката за ново разглеждане от компетентния административен орган, когато не са изяснени всички обстоятелства, отнасящи се до издаване на разпореждането.

По силата на чл.35 от АПК, индивидуалният административен акт се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая и се обсъдят обясненията и възраженията на заинтересованите граждани и организации, ако такива са дадени, съответно направени.

В процесният казус, административния орган се е задоволил единствено да прецени законосъобразността на оспорваното разпореждане с оглед данните, събрани по преписката, към момента на постановяването му. Така от една страна не е издирил изцяло всички относими факти и обстоятелства към спора, от друга не е анализирал и отговорил на правнозначими възражения на страната.

В този смисъл неговото решение не отговоря на законовото изискване за мотивираност, по чл.117 ал.3 КСО, следствие от допуснато нарушение на чл.35 АПК. Нормативното правомощие на ръководителя на ТП на НОИ да решава спорният въпрос по жалбата по същество, обуславя именно задължението му по чл.35 АПК. И след като в настоящият казус безспорно е налице неизяснено, спорно обстоятелство, определящо правните последици и изхода от производство, то липсата на произнасяне по него, обуславя и процесуалната незаконосъобразност на постановеният акт.

Поради това и на основание чл. чл. 172 ал.2, предл. второ и чл.173 ал.2, предл. трето от АПК, Административен съд София-град, 74 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 1040-21-668 от 31.08.2022г. на директора на ТП на НОИ – С. –

град.

ИЗПРАЩА преписката на Директора на ТП на НОИ С.-град за ново произнасяне, съобразно указанията, дадените с мотивите на настоящето решение.

Решението не подлежи на касационно обжалване, съобразно чл.119 от КСО.

Съдия: